

Arrest

nr. 58 886 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ELKILIC, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 12 juli 2010 komt de verzoekende partij het Rijk in met een Schengenvisum kort verblijf, afgeleverd door Malta.

Op 23 juli 2010 meldt de verzoekende partij zich op de gemeente aan en krijgt zij een aankomst-verklaring waarin geschreven staat dat zij tot 8 september 2010 tot verblijf toegelaten wordt.

Op 13 december 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid genomen op datum van 08/12/2010 (1) (2) wordt aan D..S. (...) geboren te (...), op (...), van Turkije nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08/01/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van ‘België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

art7,al.1-2° van de wet, van 15 december 1980; verblijft langer in het» Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; regelmatig verblijf verstreken sedert 08/09/2010.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de materiële motiveringsplicht.”

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat het regelmatig verblijf sedert 8 september 2010 verstreken is. De verzoekende partij wijst erop dat ze op 12 juli 2010 aangekomen is en dat ze diende toegelaten te worden om drie maanden in België te verblijven, maar dat haar verblijf beperkt werd tot 8 september 2010. De verzoekende partij wijst erop dat in de aankomstverklaring van 23 juli 2010 de vervalddag onder voetnoot 1 als volgt wordt omschreven: maximum drie maanden vanaf de datum van binnenkomst in het Rijk, tenzij het visum of de visumverklaring dat of op het paspoort of op de daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een kortere duur bepaalt. De verzoekende partij stelt dat haar paspoort geldig is van 24 april 2009 tot 23 april 2011 en dat haar visum geldig is van 12 juli 2010 tot 21 september 2010.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing onterecht is genomen. Zij verwijst naar haar visum dat geldig was van 12.07.2010 tot 21.09.2010 en naar haar in België toegelaten verblijf tot 08.09.2010.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst op te merken dat verzoekster niet duidelijk maakt welk haar belang is bij het betoog dat haar verblijf in België toegelaten diende te worden tot 21 september 2010 doch beperkt werd tot 08 september 2010.

Het bestreden bevel werd haar immers op 13 december 2010 ter kennis gebracht, waardoor zij niet op ernstige wijze kan betwisten dat haar legaal verblijf in België was verstreken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, al 1-2° van de wet van 15 december 1980. Hierbij werd duidelijk gemotiveerd dat zij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Haar regelmatig verblijf in België is verstreken sedert 08 september 2010.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat, zoals reeds supra in de feiten uiteengezet en zoals duidelijk blijkt uit het door verzoekster voorgelegde Turkse paspoort, dat verzoekster een Maltees visum type C had, geldig van 12.07.2010 tot 21.09.2010 voor 1 binnenkomst en een verblijfsduur van 57 dagen.

Verzoekster kwam het Rijk binnen op 12 juli 2010 (zie stempel op visum) en werd bijgevolg terecht toegelaten tot verblijf in België tot 'slechts' 09 september 2010.

De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Het eerste middel mist iedere grond."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er werd duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, daar haar regelmatig verblijf in België sedert 8 september 2010 verstreken is.

De verzoekende partij betwist dat haar verblijf sedert 8 september 2009 verstreken is. De verzoekende partij meent dat ze voor drie maanden in België diende toegelaten te worden. Uit het Turks paspoort dat de verzoekende partij voorlegt blijkt dat zij een Schengenvisum type C van Malta gekregen heeft, geldig van 12 juli 2010 tot 21 september 2010 voor één binnenkomst en een verblijfsduur van 57 dagen. Daar haar visum slechts voor 57 dagen geldig was en zij het Rijk binnengekomen is op 12 juli 2010 wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat haar verblijf sedert 8 september 2010 verstreken is. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten wat haar belang bij haar grief is, daar de bestreden beslissing op 13 december 2010 genomen werd.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het motief aan op basis waarvan zij genomen is. Dit motief is afdoend, pertinent en niet kennelijk onredelijk. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aan.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat ze nog steeds op een antwoord inzake haar huwelijksaangifte wacht. Gelet op dit gegeven dient de bestreden beslissing minstens geschorst te worden tot er uitsluitsel is inzake het al dan niet aanwezig zijn van de intentie tot schijnhuwelijk.

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verzoekster wacht nog steeds op antwoord inzake haar huwelijksaangifte.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet in concreto aanduidt op welke wijze artikel 8 EVRM in casu geschonden wordt.

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Een mogelijke toepassing van het artikel 8 Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stelt de betrokken vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de juiste feitelijke gegevens in acht werden genomen en op correcte wijze geëvalueerd werden om tot de bestreden beslissing te komen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet gegrond."

2.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en stelt "verzoekster wacht nog steeds op een antwoord inzake haar huwelijksaangifte", merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM en te stellen dat "verzoekster (...) nog steeds (wacht) op een antwoord inzake haar huwelijksaangifte." Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN